

KRISTINA OHLSSON

IHMISSEDEN

SALAISUUS

WSOY

MUITA KRISTINA OHLSSONIN TEOKSIA

Lasilapset

Hopeapoika

Kivienkelit

Zombikuume

KRISTINA OHLSSON
IHMISSUUDEN
SALAISUUS

Suomentanut Pekka Marjamäki

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos
VARULVENS HEMLIGHET

Copyright © Kristina Ohlsson 2017
Published by agreement with Salomonsson Agency
Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2020

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-44561-7

Painettu EU:ssa

1

Tulipalo sai alkunsa metsän laidalta ja levisi nopeasti laajemmalle. Taivaita hipovat liekit kärvensivät kaiken tielleen osuvan, eikä jäljelle jäänyt muuta kuin mustaksi hiiltyneitä puunrunkoja.

Tulipalosta nouseva sankka savu kirveli Herbertin nenää ja silmiä. Hän seisoι vaitonaisena tuulimyllyä ympäröivällä niityllä ja katsoi, kuinka liekit etenivät puusta toiseen. Tämä oli kolmas metsäpalo kolmen päivän sisällä. Hän tunsi pelon kouraisevan vatsanpohjaansa. Herbertin isoisä ja isovelι Fabian olivat koko syksyn puhuneet, kuinka vähän sadetta tänä vuonna oli tullut. Syksy oli ollut poikkeuksellisen hieno, isoisä oli sanonut. Ilma ei kuitenkaan ollut jatkuvasti tukalan lämmin niin kuin kesällä, vaan ennemminkin kuulas ja aurinkoinen. Kenenkään ei tarvinnut erikseen kertoa Herbertille, mitä seurauksia vähäisestä sateesta

oli. Luonto kärsi kuivuudesta, joten metsäpaloista tuli paljon tuhoisampia.

Herbertiä rauhoitti jonkin verran se, että metsä oli täynnä mustakeltaisiin suoja-asuihin sonnustautuneita palomiehiä. Niityllä oli myös kaksi paloautoa. Hän arveli, että sammuttajat onnistuisivat kyllä pysäyttämään tulipalon etenemisen.

– Suuntaa vesisuihku tuonne! yksi palomiehistä huusi. – Liekit menevät länteen päin, ne täytyy saada tukahdutettua ennen kuin tulipalo yltää asutuksen luo!

Sally seisoి Herbertin vieressä ja seurasi tapahtumia huolissaan.

Isoisä oli kieltänyt Herbertiä ehdottomasti menemästä lähellekään metsäpaloa. Fabian niin ikään.

– Tulipalon savu on vaarallista, Fabian oli tähden tänyt. – Se voi tärvellä keuhkot.

Fabian oli ammatiltaan lääkäri ja tiesi paljon sellaisista asioista, jotka saattoivat tärvellä keuhkot. Herbert ja Sally eivät olleet kuitenkaan voineet pysytellä poissa. He olivat tulleet heti koulun jälkeen tuulimyllylle, vaikka se olikin kiellettyä. Herbert ajatteli, että jollei metsäpalo kerran uhannut palomiesten keuhkoja, tuskin savusta olisi vaaraa Herbertille ja Sallyllekaan. Kukaan palomiehistä ei pitänyt kasvoillaan maskia, kaikilla oli päässään pelkkä kypärä.

– Entä jos tuulimylly syttyy palamaan? Sally sanoi.

Herbert toivoi, ettei niin tapahtuisi. Eldsalan vanhassa myllyssä nimittäin sijaitsi Sallyn ja Herbertin ikioma salahuone. Kukaan muu ei tiennyt huoneen olemassaolosta, paitsi Herbertin ukki. Ukki oli viettänyt siellä yhden yön, kun hänen ja Herbertin oli täytyntä piileskellä kaupungin vallanneita zombeja.

Zombeja sentään ei tarvitse enää pelätä, Herbert ajatteli.

Tilanne oli itse asiassa ollut tosi rauhallinen kesästä lähtien. Jopa siinä määrin, että kaikki tuntui taas ihan normaalilta. Tai ei ehkä sittenkään. Elämä oli nyt oikeastaan paremmin kuin ennen, sillä Fabian oli muuttanut Eldsalaan. Fabian oli jotain niinkin erikoista kuin kauan kadoksissa ollut isovelji. Herbert ei ollut osannut edes aavistaa, että Fabian olisi olemassa.

Herbertistä ei ollut mukava ajatella, millaista elämä oli ennen ollut. Ukista oli tullut kauhean väsynyt sen jälkeen kun hän oli saanut aivoverenvuodon, eikä hän ollut jaksanut huolehtia Herbertistä niin hyvin kuin ennen. Herbertin vanhemmat olivat kuolleet, joten hänellä ei silloin ollut ketään muuta kuin isoisä. Kunnan virkailijat olivat olleet sitä mieltä, että ukki oli liian vanha pitääkseen Herbertistä huolen. Herbert oli saanut jäädä isoisän huostaan ainoastaan siksi, että Fabian oli muuttanut Eldsalaan ja auttoi nyt isoisää arjen askareissa. Fabian kävi ukin ja Herbertin luona

melkein joka päivä. Siellä oli aina jotakin, missä hänen apuaan tarvittiin.

Samanlaisena tilanteen täytyisi myös jatkua. Ilman Fabiania Herbertin olisi pakko muuttaa sijaisperheeseen. Herbert ei osannut kuvitella mitään hirvittävämpää. Hän ja Sally olivat sopineet lähtevänsä karkuun, mikäli hänen ei jostain syystä enää annettaisi asua Eldsalassa. Sally ja Herbert olivat parhaita ystäviä, eikä hän haluaisi lähteä karkumatkalle kenenkään muun kanssa.

Äkkiä heidän luokseen tuli rivakasti harppova palomies.

– Ei täällä saa seisokella! mies totesi.

Ääni kuulosti vihaiselta, mutta Herbert huomasi, että miehen katseessa oli ystävällinen pilke.

Herbert ja Sally perääntyivät haluttomasti taemmas.

– Milloin tulipalo saadaan sammutettua? Sally kysyi.

– Toivottavasti jo tänä iltana, palomies sanoi.

– Mitä metsän takana oleville taloille tapahtuu? Sytyvätkö nekin palamaan? Sally tiedusteli.

Tätä kysymystä Herbert ei olisi itse rohjennut esittää. Mitä hän ja isoisä tekisivät, jos heidän kotinsa tuhoutuisi tulipalossa? Eikä pitänyt unohtaa ukin majataloa. Sekään ei saanut palaa. Muuten isoisä ei voisi enää tienata sen avulla rahaa.

– Saamme kiittää lintubongareita paljosta, ukilla oli tapana sanoa.

Hän sanoi niin siksi, että suurin osa majatalon asiakkaista oli lintuharrastajia, joita saapui Eldsalaan kaikkialta maailmasta. Bongarit tulivat tarkkailemaan lintuja, jotka pesivät Eldsalajärven alueella. Missään muualla ei ollut järveä, jonka liepeillä olisi yhtä paljon lintuja. Herbertistä isoisä oli tietyllä tavalla väärässä. Heidän ei pitänyt itse asiassa olla kiitollisia lintubongareille, vaan Eldsalajärven linnuille.

– Täytyy toivoa, ettei palo yllä metsän takana ole viin taloihin saakka, palomies sanoi. – Niin ei pitäisi käydä.

Herbert nielaisi voimakkaasti.

– Miten tulipalo syttyi?

Palomiehen ilme muuttui huolestuneeksi, ja hän raapi päätään.

– En halua paljastaa liikaa, hän sanoi. – Mutta näyttäisi ikävä kyllä siltä, että se on sytytetty tahallisesti. Niin kuin muutkin tulipalot.

– Tahallisestiko? Sally ihmetteli.

– Aivan, palomies sanoi. – Tänne on tultu bensiiinkanisterin ja tulitikkujen kanssa tulipaloa sytyttämään. Joku ilmeisesti haluaa, että metsä palaa karrelle.

Herbertin käsivarsien iho meni kananlihalle.

Joku haluaa, että metsä palaa karrelle.

– Kuka voisi haluta jotain tällaista? Sally kuiskasi, kun palomies oli mennyt.

Siitä Herbertillä ei ollut aavistustakaan. Häntä joka tapauksessa hirvitti pelkkä ajatus siitä, että joku Eldsalan asukkaista oli yrittänyt polttaa metsän maan tasalle. Mitähän tuhopolttaja tekisi sitten, kun tämä metsäpalo olisi saatu sammutettua? Sytyttäisikö hän uusia tulipaloja jonnekin muualle?

Kun Herbert meni kotiin, ukki oli sytyttänyt olohuoneen takan.

– Oletko ihan sekaisin? Herbert ihmetteli. – Ei täällä lisää tulta tarvita!

– Hallitusti palava takkatuli luo tunnelmaa, isoisä sanoi. – Se on aivan toista kuin metsässä riehuva tulipalo.

Elettiin lokakuun puoliväliä. Syysloma alkaisi kahden viikon päästä. Herbert todellakin toivoi, ettei heidän talonsa olisi siinä vaiheessa palanut maan tasalle. Onneksi palomies oli kyennyt melkeinpä lupaamaan, ettei niin tapahtuisi.

Isoisä istui suuressa nojatuolissa takan edessä. Kello oli viisi, ja ulkona oli jo pimeää. Herbert istuutui olohuoneen toiseen nojatuoliin.

– Fabian soitti, ukki sanoi. – Hän sanoi tulevansa mielellään tänne illalliselle. Hän pyytää Elsan mukaan.

– Kiva.

Herbert ei kuulostanut yhtä iloiselta kuin tavallisesti, minkä isoisäkin huomasi hänen äänestään. Herbertin ynseys johtui Elsasta. Fabian oli hädin tuskin ehtinyt muuttaa uuteen kotiinsa, kun Elsa oli ilmestynyt mukaan kuvioihin ja mennyt ihastumaan Fabianiin. Elsa oli niin mielettömän hullaantunut Fabianiin, että ilmeisesti Fabianinkin oli ollut pakko rakastua häneen. Koko juttu häiritsi Herbertiä aivan älyttömän paljon.

Isoisä huokaisi syvään.

– Kuulehan nyt sadannen kerran, Herbert: älä murjota sen takia, että Fabian on tavannut Elsan. Sehän on vain hyvä asia!

– Ai on vai? Herbert huudahti vihaisena. – Ei siinä ole mitään hyvää. Entä jos he päättävät muuttaa muualle?

Herbert pelkäsi kovasti, että Fabian alkaisi pitää Eldsalaa liian pienenä paikkana eikä haluaisi enää jäädä sinne. Sitten kaikki olisi taas niin kuin ennen, ja Herbertin ja Sallyn pitäisi lähteä karkumatkalle.

– Hänhän on vasta muuttanut Eldsalaan, isoisä sanoi.

– Aivan! Herbert huudahti. – Ja nyt Elsa on pilannut kaiken. Viimeksi kun hän oli täällä, hän sanoi tykkäävänsä Kööpenhaminasta.

– Mitä oikein höpiset? isoisä ihmetteli. – Minäkin tykkään Kööpenhaminasta, eihän siinä ole mitään vikaa.

Herbert kuitenkin näki, että ukkia alkoi hieman huolestuttaa.

Isoisä avasi suunsa sanoakseen vielä jotain Elsasta, mutta hän keskeytti ennen kuin ehti edes aloittaa. Samalla hetkellä ulkoa kuului nimittäin kimeää ulvontaa.

Herbert ja isoisä katsahtivat toisiaan. Pihalta kantautui toinenkin ulvahdus. Ja sitten vielä kolmas.

– Mitä herran nimessä... isoisä mumisi.

Herbert riensi ikkunaan ja tiirasi ulos. Talon etupihalla oli iso musta koira. Koira kurkotti kaulaansa ja ulvoi jälleen pitkään ja kovaa. Eläin kuulosti epätoivoiselta. Tai tosi järkyttyneeltä.

– Koiraparka, totesi isoisä, joka oli tullut Herbertin viereen. – Metsäpalo on varmaan saanut sen pois tolaltaan.

– Kenen se on? Herbert kysyi.

– Hyvä kysymys, isoisä sanoi. – Meidän pihalla se ei kuitenkaan voi luurata ulvomassa.

Ukki meni ovelle. Herbert katsoi häntä levottomana.

– Et kai aio satuttaa sitä?

– En tietenkään, isoisä sanoi. – Haluan vain, että se menee ulvomaan suruaan jonnekin muualle.

Hän avasi ulko-oven ja astui talon etuportaille.

– Hus, pois siitä!

Herbert tuli niin ikään ovelle.

– Hus! ukki sähähti jälleen. – Mene pois!

Koira asettui makaamaan nurmikolle. Se ei edes vilkaissut Herbertin ja isoisän suuntaan.

– Ehkä se on sairas, Herbert ehdotti.

Hän katsoi koiraä tutkivasti. Siinä oli jotain omituista. Herbert ei ollut ikinä nähnyt yhtä kookasta koiraä. Turkkikin näytti erikoiselta. Karvapeite kiilsi kauttaaltaan, aivan kuin koira olisi käynyt äskettäin uimassa.

Isoisäkin tuntui pitävän koiraä kummallisena.

– Pysy tässä, hän sanoi Herbertille. – Minä käyn katsomassa hurttaa vähän lähemmin.

Koira ei tuntunut kuulevan heitä. Se makasi edelleen nurmella ja tuijotti toiseen suuntaan.

– En muista, että olisin ikinä nähnyt Eldsalassa yhtä isoa schäferiä, isoisä sanoi hitaasti.

– Onko tuo schäfer? Herbert kysyi yllättyneenä.

– Paljon tavallista isompi, mutta... juu, schäferhän se.

Ukki laskeutui portaat raskain askelin. Kun hän meni lähemmäs koiraä, se alkoi heiluttaa häntäänsä. Ei kuitenkaan sillä tavalla iloisesti ja reippaasti kuin Herbert oli nähnyt muiden koirien tekevän. Ehei, tämän koiran häntä huojui puolelta toiselle verkkaisen harkitusti.

- Ukki hei, Herbert huikkasi huolestuneena.
- Ei tässä hätää, isoisä sanoi ja kyyristyi koiran vie-

reen.

Samassa koira nousi pystyyn ja alkoi murista kovaan ääneen.

– Jestas sentään, isoisä henkäisi ja horjahti taaksepäin.

– Ukki!

– Pysy siellä, Herbert!

Herbert seisoikin paikoilleen naulittuna ja tuijotti koiraa, joka säntäsi etupihan poikki kohti tietä. Eläimen valtavat tassut mätkähtelivät nurmea vasten.

Herbertin olo helpottui, kun se katosi näkyvistä.

– Olipa iso koira.

– Mennään sisälle, ukki totesi. – Nyt heti.

Isoisä sulki oven heidän perässään ja pani sen takalukkuun. Hän vilkuili hermostuneena ikkunasta ulos.

– Mitä nyt? Herbert kysyi.

– Ei mitään.

– Onpas, Herbert intti. – Tuossa koirassa oli jotain outoa.

Isoisä pudisti päätään.

– Minä olin väärässä, hän sanoi. – Ei se ollut schäfer. En usko, että se edes oli koira, vaan jotain aivan muuta. Jotain vaarallista.

Jotain vaarallista. Isoisän sanat kummittelivat Herbertin ajatuksissa vielä senkin jälkeen, kun ukki oli muuttanut mielensä ja sanonut, ettei koira ollutkaan vaarallinen. Herbert ei lakannut ajattelemasta koira edes silloin, kun Fabian ja Elsa tulivat illalliselle. Elsa yritti tehdä itseään tykö, mutta Herbert ei juuri puhua pukahtanut. Hän tiesi, ettei Elsa oikeasti välittänyt hänestä. Herbertistä tuli hetki hetkeltä nyrpeämpi, vihaisempi ja hiljaisempi. Hän ei huomannut, että muutkin olivat pikkuhiljaa yhä vaitonaisempia. Vasta kun Herbert oli syönyt loppuun, hän huomasi, ettei kukaan puhunut enää mitään.

Silloin häntä alkoi toden teolla hermostuttaa.

– Meidän pihalla kävi tosi iso koira ennen kuin te tulitte.

Fabian kääntyi Herbertin puoleen.

– Kenen se oli?

Isoisä vilkaisi Fabiania ja pudisti päätään. Aivan kuten hän oli tehnyt väittäessään, ettei koira ollutkaan schäfer.

– Unohda se, ukki totesi.

– Älähän nyt, Fabian sanoi ja nauroi. – Kai me voimme jutella ihan tavallisesta koirasta. Kuuluiko se jollekin naapurille?

– Ei, isoisä sanoi.

Fabian lakkasi nauramasta.

– Okei, kertokaa nyt sitten. Mitä erikoista siinä koirassa oli?

– Sen turkki oli läpimärkä, Herbert sanoi. – Ja...

– Se ei ollut mikään koira, ukki totesi väliin.

Hän katsoi Herbertiä huolissaan.

– Se oli susi.

– Susiko? Elsa hämmästeli kauhistuneena.

Hän nousi seisomaan, ja Fabian tarttui häntä käsi-varresta. Elsa irrottautui heti Fabianin otteesta.

– Kuule, ukki, entä jos näit väärin? Fabian kysyi.

– Se on täysin poissuljettu mahdollisuus, isoisä sanoi. – Minä kyllä tiedän, miltä koirat näyttävät. Hämärän takia luulin sitä ensin schäferiksi. Kyse ei kuitenkaan ollut tavallisesta hurtasta, se on varma.

Fabian katsoi Elsaa.

– Etkö voisi istua alas?

– Minun täytyy soittaa vanhemmilleni, Elsa sanoi.
– Heidän on saatava tietää, että Eldsalassa on nähty susi. Heillä on koira, jota pidetään vapaana pihalla. Ajattele, jos se joutuisi suden syömäksi. Hetkinen vain.

Elsa astui eteiseen ja kaivoi esiin puhelimensa. Sitten hän meni olohuoneeseen soittamaan vanhemmilleen.

Fabian silitti Herbertiä selästä.

– Tarvitsetko apua läksyissä?

Herbert pudisti päätään.

– Saan hoidettua ne itsekin.

Isoisä sen sijaan tarvitsi Fabianin apua. Hänen huoneensa lämpöpatteri ei kuulemma toiminut niin kuin piti.

– Mennään katsomaan sitä saman tien, Fabian sanoi.

Fabian ja isoisä menivät isoisän huoneeseen.

Niinpä Herbert jäi yksin keittiöön. Hän vilkaisi olohuoneen ovea, jonka Elsa oli vetänyt perässään kiinni. Sitten hän katsahti vaivihkaa isoisän huoneeseen johdettavalle käytävälle.

– No niin, katsohan... Herbert kuuli isoisän sanovan.

Hyvä, ukin ja Fabianin huomio oli kohdistunut kokonaan ukin huoneessa olevaan lämpöpatteriin. Herbert kulki nopein ja kevein askelin olohuoneen ovelelle. Hän raotti ovea varovasti kuullakseen, mitä Elsa sanoi.

– Kuuntele nyt, Elsa kuiskutti vihaisella äänellä.
– Ei se toiminut! Etkö ymmärrä? Se ei ole toiminut kertaakaan! Sinun täytyy tehdä se uudestaan. En voi kertoa minkä takia, mutta...

Herbert hivuttautui niin lähelle ovea, että hänen poskensa painui sitä vasten.

Elsa huokaisi raskaasti.

– Minun täytyy mennä, etteivät muut ala ihmetellä, mikä tässä kestää. Mitä? Ei, minähän sanoin jo. Hän ei halua. Aion kuitenkin vielä kysyä. Kööpenhamina on hieno kaupunki, siellä meidän olisi hyvä olla.

Herbertin sydän oli vähällä pysähtyä.

Elsa puhui taas Kööpenhaminasta!

Tilanne muuttui yhä pahemmaksi. Kenen kanssa Elsa oikein puhui? Mikä ihmeen juttu ei ollut toiminut niin, että se piti tehdä uudestaan?

Herbert siirtyi pois ovelta ja meni takaisin keittiöön. Hän istahti vähin äänin jälleen pöydän ääreen.

Isoisä ja Fabian tulivat niin ikään takaisin keittiöön. He nauroivat makeasti jollekin vitsille, josta Herbert ei piitannut tuon taivaallista. Hän oli keskittynyt pohtimaan, mitä Elsa oli äsken sanonut.

Isoisä tahtoi välttämättä keittää kahvit ruoan jälkeen. Herbertiä ei huvittanut jäädä kahvittelemaan, joten hän meni huoneeseensa. Oli liian myöhäistä mennä käymään Sallyn luona, mutta hän voisi kui-

tenkin soittaa ystävälleen. Hän kaivoi puhelimen esiin ja istahti sängylleen.

Samassa kuului jälleen ulvontaa. Ääni oli kova ja selkeä ja tuli aivan talon läheltä. Liiankin läheltä.

Herbert säpsähti ja pudotti puhelimen lattialle. Hän meni hitaasti ikkunaan ja kurkisti ulos. Talon nurkalla palava lamppu valaisi takapihaa loisteellaan. Keskellä nurmikkoa istui sama eläin, jonka isoisä oli jo kerran hätistänyt tiehensä. Koira, joka ei ollut mikään koira, vaan susi.

Herbertin mahaa alkoi nipistellä, kun eläin kurkotti kaulaansa ja rupesi ulvomaan. Sen turkki kiili edelleen. Oliko se käynyt uudestaan uimassa? Vai oliko kyseessä toinen susi?

Entä jos susia on enemmän kuin yksi?

Herbertiä puistatti, ja hänen käsivartensa ihokarvat nousivat pystyyn.

Susi ulvoi jälleen.

Sitten se laski päänsä ja katsoi suoraan kohti Herbertiä.

Herbert henkäisi kauhusta ja perääntyi ikkunasta.

Hänen oli täytynyt nähdä väärin.

Hän vilkaisi uudestaan takapihalle ja totesi, ettei ollut nähnyt näkyjä. Suden silmät olivat kirkkaanvihreät. Kun eläin katsoi Herbertiin, silmät näyttivät kiiluvan.

Isoisä sulki oven heidän perässään ja pani sen takalukkaan. Hän vilkuili hermostuneena ikkunasta ulos.

– Mitä nyt? Herbert kysyi.

– Ei mitään.

– Onpas, Herbert intti. – Tuossa koirassa oli jotain outoa.

Isoisä pudisti päätään.

– Minä olin väärässä, hän sanoi. – Ei se ollut schäfer. En usko, että se edes oli koira, vaan jotain aivan muuta. Jotain vaarallista.

Metsä palaa Eldsalassa. Ihan kuin joku olisi sytyttänyt palon tahallaan.

Herbert kuulee hyytävää ulvontaa illan hämärässä, ja isoja koiria muistuttavia olioita vilahtelee puiden katveessa. Ystävykset Herbert ja Sally ryhtyvät selvittämään vaarallisempaa arvoitusta kuin arvaavatkaan.

Pystyvätkö he pelastamaan Eldsalan?

Jännityksen mestari Kristina Ohlsson on Pohjoismaiden suosituimpia dekkari- ja kauhukirjailijoita. *Ihmisuden salaisuus* on itsenäinen jatko-osa Ohlssonin edelliselle nuortenromaanille *Zombikuume*.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-44561-7